

nen. Chia Kwei och Eraschin stodo och spejade åt nordöst över den grå sajen, vars bräm syntes omkring 500 m. från den gula alluvialslättens lerkullar.

”Vad är det?” frågade jag. ”Vi se bilar, två tält och några män”, svarade de. De ville landa och speja, men Sadik försäkrade att det blott var tamariskkoner. I kikaren iakttog jag dock ett läger, och efter en stund ropades från de andra båtarna att en klunga män samlats vid vänstra stranden. Då är saken klar. Här ha vi det nya högkvarteret ej långt från Jardang-bulak.

Mina båda roddare stå bredbenta, sätta årorna lodrätt i vattnet och klämma i av alla krafter. Dubbelkanoten susar fram som en vildand, det fräser om bogen, jag väntar blott att få höra en åra springa. En lång sträcka strömmar floden rakt åt NNO och de våra synas allt tydligare, avvaktande vår ankomst. Hurrarop, viftande mössor! Vi glida hastigt fram till stranden där floden är djup. Vi törna mot en liten udde med sådan fart, att Sadik, som sköter föråran, förlorar balansen och kör på huvudet i floden. Han dyker hel och hållen under vattnet, kommer upp efter en sekund och kravlar sig upp på stranden, där han skakar av sig som en våt hund. Jubel och skämtsamma frågor om han hittat något, om han sett några fiskar och om han blivit våt.

Jag hoppar i land och skakar hand med Bergman, Yew, Kung, Georg och Effe, Serat, Djomtja, kosackerna Gagarin och Nikolai och våra tjänare. Lillbilen kommer och för Chen och mig och våra saker till läg-